

1998-07-01

เหลียวหลังแลหน้า : ขอดราพระเกี้ยวยังยืนยง

ฉันทิพา ดิงศักทีย

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

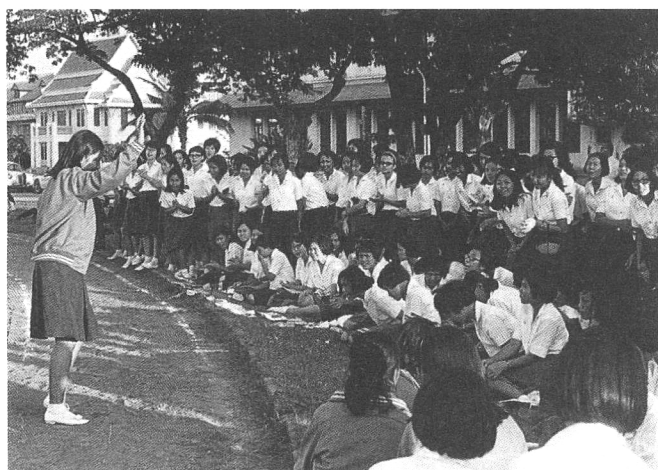
ดิงศักทีย, ฉันทิพา (1998) "เหลียวหลังแลหน้า : ขอดราพระเกี้ยวยังยืนยง," *Jamjuree Journal*: Vol. 2: Iss. 2, Article 12.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.2.2.9

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol2/iss2/12>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ขอตราพระเกี้ยวยั่งยืนยง

เดือนมิถุนายนเป็นเดือนแห่งสีสันภายในรั้วมหาวิทยาลัย บางครั้งก็ลอยเล่ยกออกไปสู่นอกรั้ว เหมือนยอดอ่อนของหมู่มะม่วงที่เพิ่งผลิบานเป็นสีเขียวอ่อนและชมพูอ่อน มีผลกระทบตอสภาพแวดล้อมข้างเคียงโดยทั่วถึง พี่เก่า ๆ ทั้งหนุ่มมากและหนุ่มน้อย จะอาบน้ำตัดผม โกนหนวด ใส่เสื้อที่รีดเรียบ บางสมัยก็จะแถมด้วยเนคไทโบพาย และส่งผลให้พี่สาวน้อยๆ ทั้งหลายก็ต้องพลอยฟื้นฟูสภาพผิวของตนเอง ไม่นานเวลาเช้าใกล้น้องใหม่จะเห็นข้อเปรียบเทียบเป็นจำนวนร่ำรอยอย่างชัดเจน จำนวนชั้นปีจึงอาจสังเกตได้จากความยาวของกระโปรงน้องใหม่ (สมัยโบราณนะ) จะนุ่งกระโปรงยาวก่อนข้างพอง เมื่อจำนวนชั้นปีเพิ่มขึ้น ชายกระโปรงก็จะหดสั้นขึ้นด้วยเพื่อความกะทัดรัดและเบนความสนใจจากผิวหนังมาสู่ชายกระโปรงและรูปทรง

ก่อนจะถึงการแข่งกีฬาน้องใหม่ก็ต้องมีการเลือกเฟ้นตัวนักกีฬาแต่ละคณะ รวมทั้งการซ้อมเชียร์ให้คึกคักเข้มข้น พี่ๆ ที่มีสปิริตแรงจะต้องเจ้ากี้เจ้าการจัดการกระบวนกรับน้องๆ ทั้งเชิงกีฬาและการเชียร์ อันที่จริงแล้วน้องๆ ก็มักจะมีความดี มี

พรสวรรค์มาตั้งแต่ก่อนเข้า แต่ต้องการผู้นำที่สามารถจุดประกายไฟแห่งความรักคณะและรั้วมหาวิทยาลัยให้โชติช่วงไปจนนิรันดร์กาล สมัยเด็กๆ จะพบว่าพี่เก่าๆ ได้ปลุกฝังถ่ายทอดวิญญาณนักสู้แห่งเลือดสีชมพูไว้ให้น้องน้องได้อย่างเหนียวแน่น พี่ๆ หลายคนลงทุนเรียนเทน (ฝึกปกติ) หรือแม้แต่จบแล้วก็ยังกลับมาคณะของตนเองเพื่อช่วยบั่นน้องๆ ให้รับช่วงสปิริตคณะและมหาวิทยาลัยสืบต่อกันไปอย่างไม่เสื่อมคลาย

พี่ๆ ที่เป็นนักกีฬา และผู้ที่สำคัญไม่น้อยหน้ากว่าก็คือเชียร์ริตเตอร์ทั้งหญิงชาย ซึ่งมีลีลางดงาม เข้มแข็งและขบขันก็

จะสลับกันโชว์ฟอร์มวอดน่องใหม่ และเฟ้นหาทายาทสืบทอดลีลาของตนไปด้วย นอกจากการหัดร้องเพลงเชียร์คณะและเพลงเชียร์มหาวิทยาลัย ยังต้องหัดร้องเพลงสแลงของคณะคู่ต่อสู้ เอาไว้กว่นประสาทเขาเวลาแข่งขัน ซึ่งคณะสถาปัตย์ฯ ต้องใช้บ่อยมาก เพราะเหตุที่เพลงเชียร์ของตัวเองสั้นและผลการแข่งขันเป็นรองเขาอยู่สม่ำเสมอ จึงต้องร้องเพลง “*ครุศาสตร์เท่าไร ครุศาสตร์เท่าไร ดูก ดูก ดูก ดูก ดูก ดูก ไปครุศาสตร์*” เพื่อยั่วโมโหสาวดาวซู้ตของครุฯ ให้หันมาค้อน แต่ก็ซู้ตลงไปด้วยไปทุกที บางทีก็เลยไม่แน่ใจว่า กอง-

เชียร์ของเรา แต่เชียร์ใครกันแน่

กีฬาน้องใหม่เป็นเวทีที่สำคัญที่สุดที่จะได้ประลองความสามารถของดาราเด่นเชิงกีฬาของแต่ละคณะ เป็นบันไดไต่เต้าขึ้นไปสู่การเป็นนักกีฬา สจ. (สมัยปัจจุบันเปลี่ยนเป็น อบจ.) เป็นการสร้างทั้งความรักและความแค้นของนักกีฬาที่หนักในเกมส์เวลาแข่งให้มหาวิทยาลัย เรากอดคอร่วมแรงกันสู้เพื่อจุฬาฯ แต่ระหว่างคณะเราก็ต้องสู้เพื่อกองเชียร์แต่ละคณะ

กีฬาน้องใหม่เป็นเหมือนหัวใจของกีฬาทุกประเภท เพราะเป็นจุดเริ่มต้นในการระดมนักกีฬายอดใหญ่ ยอดเร็ว ยอดอึด

จากทุกประเภทกีฬามาร่วมกันในเชิงกรีฑาก่อน วันกรีฑาน้องใหม่จึงเป็นวันที่ได้ค้นพบน้องใหม่ชายหญิงที่มีฝีเท้าเร็วที่สุดในมหาวิทยาลัย น้องใหม่จะได้พบปะนักกีฬาของคณะอื่นๆ ซึ่งต้องต่อสู้กันอีกหลายสนาม เมื่อกรีฑาน้องใหม่เสร็จสิ้น น้องใหม่ตัวเต็งก็จะได้ลงประลองในกีฬาระหว่างคณะอีกครั้ง หรือที่เรียกสมัยนั้นว่า **วันกรีฑากลางแจ้ง** และได้รับเชิญไปคัดเลือกเป็นนักกีฬา สจ. ต่อไป

จากกรีฑาน้องใหม่นำไปสู่กีฬาประเภทอื่น ๆ ได้แก่ เนตบอล แครบบอล บาสเกตบอล ฟุตบอล รักบี้ วายน้ำ โปโลน้ำ ยิงปืน ยูโด ฟันดาบ (จะมีตำแหน่งขุนพลหญิงและชายประจำปีนั้น ๆ) เทนนิส ปิงปอง สมัยถัดมามีวอลเลย์บอล เปตอง เบสบอล ฯลฯ

ในยุคสมัยปัจจุบัน กาลเวลาเปลี่ยนไป สภาพบรรยากาศเก่าๆ หดล้นไป การได้มาซึ่งนักกรีฑาน้องใหม่ไม่ลู่ตื่นตื่นตัว สร้างบรรยากาศคู่รักคู่แค้นได้เท่าสมัยเดิม เพราะเรามี **โครงการช้างเผือก** มาตรฐานการกีฬาอาจพัฒนาขึ้น แต่สิ่งที่พวกเราคิดถึงอยากให้เกิดกลับคืนมาคงจะเป็นความสนุกสนานเฮฮา กอดคอ ร่วมทุกข์ร่วมสุข แบ่งเงินกันซื้อขนมและฝรั่งดองเทียมมีกันด้วยกัน

วงการกรีฑาน้องใหม่เดิมนั้น เน้น Sportmanship ความเป็นสุภาพ ถ่อมตน สงบเสถียร มีสัมมาคารวะของนักกีฬาระดับชาติ

และระดับคณะ เป็นสิ่งน่ารัก ทำให้พี่ๆ เพื่อนๆ ช่วยกัน สงเคราะห์ เรื่องการเรียน แม้แต่เงินค่าดูหนัง ค่ากล้วยเตี้ยๆ โดย

เฉพาะท่านอาจารย์ผู้เป็นเลือนนักกีฬาเก่า ส่งเสริมอุปถัมภ์ค้ำชู นักกีฬาในเรื่องการเรียนรู้อย่างดี แต่เดิมนั้นบรรยากาศแบบนั้นเหลือน้อยในรั้วจามจุรีของเรา นักกีฬาระดับชาติอาจจะมากมายขึ้น แต่เชื่อได้ว่าเมื่อเพลง **มหาจุฬาลงกรณ์** ดังขึ้น ผู้ที่ร้องเพลงด้วยวิญญาณ เลือดเนื้อและหัวใจ พร้อมจะลงสนามและพลีชีวิตถวายแด่พระนามจุฬาลงกรณ์จะมีสักเท่าใด ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ พวกเรานักกีฬาและชาวจุฬาฯ ทุกคนคงต้องกระตุ้นเลือดในกายให้ฉีดแรงขึ้น เลือชีวิตของเราไปต่อ ๆ ไปคงจะไม่เป็นสลิ่มเหมือนในอดีต □

“

วงการกรีฑาน้องใหม่เดิมนั้น เน้น Sportmanship ความเป็นสุภาพ ถ่อมตน สงบเสถียร มีสัมมาคารวะ แต่เดิมนั้นบรรยากาศแบบนั้นเหลือน้อยในรั้วจามจุรีของเรา นักกีฬาระดับชาติอาจจะมากมายขึ้น แต่เชื่อได้ว่าเมื่อเพลง **มหาจุฬาลงกรณ์** ดังขึ้น ผู้ที่ร้องเพลงด้วยวิญญาณ เลือดเนื้อและหัวใจ พร้อมจะลงสนามและพลีชีวิตถวายแด่พระนามจุฬาลงกรณ์ จะมีสักเท่าใด

”

ดร. พันทิพา ดิงศภัทัย
Architect (M.Arch.)